

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 264/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Ladislavom Scholczom, advokátom, Krmanova 16, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 21Er/244/2017 zo 17. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 19. februára 2026 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súkromný a rodinný život podľa čl. 19 ods. 2, na majetok podľa čl. 20 ods. 1, na nedotknuteľnosť obydlija podľa čl. 21 ods. 1 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 21Er/244/2017 zo 17. decembra 2025. Navrhuje napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom a domáha sa, aby pri prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd rozhodol aj o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia č. k. 21Er/244/2017-267 zo 17. decembra 2025 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 21Er/244/2017-240 zo 6. júna 2025.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde sa vedie exekučné konanie pod sp. zn. 21Er/244/2017 proti povinnému [REDACTED], ktorý je bývalým manželom sťažovateľky. Exekúciou má byť postihnutá nehnuteľnosť – byt, ktorý patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) sťažovateľky a povinného. Exekučným titulom je notárska zápisnica sp. zn. N 57/2017, ktorej súčasťou je zmluva o pôžičke z 25. júna 2010 v znení dodatkov 1 až 4. Zmluvou o pôžičke si mal povinný od oprávneného požiť 90 000 eur.

Sťažovateľka o pôžičke nevedela, a to až do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti.

3. Sťažovateľka podala návrh na odklad exekúcie, ktorý okresný súd vyšším súdnym úradníkom uznesením č. k. 21Er/244/2017-240 zo 6. júna 2025 zamietol.

4. Sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresný súd napadnutým uznesením zo 17. decembra 2025 zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta porušenie označených základných práv podľa ústavy napadnutým uznesením, ktoré považuje za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

6. Sťažovateľka doteraz spochybňuje platnosť zmluvy o pôžičke, a teda aj hmotnoprávnu rovinu exekučného titulu. Aktuálne vo veci rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky, a to o dovolaní sťažovateľky. Súd prvej inštancie a odvolací súd totiž žalobu sťažovateľky zamietli, keď odmietli zohľadniť právne názory ústavného súdu v nálezochoch sp. zn. IV. ÚS 509/2011 a IV. ÚS 185/2012.

7. Sťažovateľka poukazuje na to, že exekučný súd vydal napadnuté uznesenie s vedomosťou, že v danej veci sa už raz vyjadroval aj ústavný súd, a to v konaní sp. zn. II. ÚS 370/2020, v ktorom podala sťažnosť proti skorším rozhodnutiam exekučného súdu, ktorými bol návrh sťažovateľky na odklad exekúcie zamietnutý a rovnako tak zamietnutá aj jej sťažnosť. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhovala aj odklad vykonateľnosti. Ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a uznesením z 27. augusta 2020 odložil vykonateľnosť uznesenia, proti ktorému smerovala ústavná sťažnosť. Ústavný súd v uznesení o prijatí ústavnej sťažnosti uviedol, že okrem práva na majetok a práva na súdny proces hrozí sťažovateľke aj zásah do práva na nedotknuteľnosť obydlia. Konanie na ústavnom súde skončilo odmietnutím ústavnej sťažnosti z dôvodu, že exekučný súd napokon odklad povolil, preto sa ústavný súd meritom veci nezaoberal.

8. Exekučný súd pochybil podľa sťažovateľky v tom, že na jednej strane nezvážil individuálne okolnosti veci a na druhej strane neposúdil exekučný titul, na ktorého podklade je vedená exekúcia.

9. K individuálnym okolnostiam veci je potrebné uviesť, že vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti, ktorá spadá do BSM povinného a manžela povinného, je síce možné, avšak k výkonu takejto exekúcie je nutné pristupovať so zvýšenou pozornosťou, a to vzhľadom na uspokojovanie individuálneho záväzku povinného zo spoločného majetku povinného a manžela, o to viac, pokiaľ ide o nehnuteľnosť, v ktorej má manžel povinného (a aj syn povinného a sťažovateľky) vytvorený domov.

10. V predmetnom byte sa povinný nezdržiava a ani tam nežije, zdržiava sa striedavo na Slovensku v rodinnom dome v Beleji nad Cirochou, ktorý povinný rekonštruje, a v Írsku, kam chodí dlhoročne pracovať. Povinný teda pracuje, ale na úhradu údajného dlhu, aby zamedzil predaju hodnotnejšej nehnuteľnosti, neprispel ani čiastočne. Vzniku dlhu predchádzal rozvod sťažovateľky a povinného, keď sa sťažovateľka rozhodla manželstvo ukončiť. Po celý čas trvania manželstva nebolo nutné brať pôžičky, pretože v Írsku povinný zarábala dobre a rodina mala nielen na krytie bežných potrieb, ale aj na kúpu bytu, ktorý bol zamýšľaný ako investičný a ktorý má byť predmetom exekúcie.

11. Povinnému ide v skutočnosti o odňatie nehnuteľnosti (bytu), keďže nijako neprispel na úhradu dlhu, čo má byť odpoveďou povinného na rozhodnutie sťažovateľky ukončiť manželstvo s ním. Z vykonaného dokazovania pred všeobecnými súdmi vyplynulo, že povinný sa na oprávneného nakontaktoval prostredníctvom svojho brata, ktorý je dobrým známym oprávneného. Povinný pracuje v Írsku a prerába rodinný dom v Belej nad Cirochou, teda má k dispozícii finančné prostriedky, ktorými by mohol prispievať na úhradu dlhu, a tým zachrániť spoločnú nehnuteľnosť pred exekúciou. Povinný sa ani nesnažil súhlasiť s odkladom exekúcie tak, aby mal možnosť splatiť dlh a zachrániť byt pred exekúciou. Exekúcia prebieha 8 rokov, pričom exekučný súd sa vôbec nezaoberal tým, že povinný nerealizoval žiadnu platbu na úhradu dlhu. Povinný mohol vziať pôžičku na úhradu dlhu, aby ochránil byt, ktorý má medzičasom dvojnásobnú hodnotu. Sťažovateľka jednoduchou lustráciou v katastri nehnuteľností zistila, že v katastrálnom území Belá nad Cirochou je povinný výlučným vlastníkom, ako aj podielovým spoluvlastníkom pozemkov, na ktorých nie je evidované žiadne exekučné záložné právo. Z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, prečo exekučný súd neskúmal aktuálne majetkové a finančné pomery povinného. Obdobne nie je zrejmé, či exekučný súd alebo súdny exekútor zisťovali majetkové a finančné pomery povinného v Írsku na účely zistenia, či exekúciu nemožno vykonať iným spôsobom, aby sa predišlo nenapraviteľnému zásahu do obydľia, majetku a súkromného a rodinného života osôb, ktoré reálne nie sú nositeľmi exekvovanej povinnosti. Výkonom exekúcie bude reálne postihnutá sťažovateľka a syn sťažovateľky a povinného, ktorí prídu o svoj domov. Výkon exekúcie sa nedotkne domova a ani rodinného a súkromného života povinného.

12. Legitímnym cieľom exekúcie je čo najrýchlejšie a najefektívnejšie vymożenie pohľadávky oprávneného bez neprimeraného zasiahnutia povinného. Exekučný súd tieto okolnosti nijak nezobral do úvahy a taktiež ani to, že vymáhaná pohľadávka je vo výške 90 000 eur a byt má v súčasnosti hodnotu približne 180 000 eur.

13. Sťažovateľka ako účastník konania nastolila pochybnosti viažuce sa na reálnosť hmotnoprávneho základu notárskej zápisnice (exekučného titulu) a exekučný súd je povinný sa tým zaoberať. Túto skutočnosť napadla sťažovateľka aj pred všeobecnými súdmi a aktuálne vo veci rozhoduje najvyšší súd. Exekučný súd túto skutočnosť len spomenul v napadnutom uznesení, čo je však nedostatočný postup. Vzhľadom na okolnosti veci a s dôrazom na to, že oprávnený má pohľadávku zabezpečenú nehnuteľnosťou, mal exekučný súd odklad povoliť, a to aj z dôvodu, že exekúciou vzniká nenapraviteľný stav a je daná hrozba, že exekúcia môže byť vykonaná bez existujúceho exekučného titulu (záver závisiaci od výsledku dovolacieho konania).

14. Bez zváženia vymedzených okolností exekučný súd len uviedol, že sťažovateľka sa nesnaží svoju finančnú situáciu zlepšiť. Tento záver nie je dostatočný, sťažovateľka je riadne zamestnaná, okrem mzdy nemá iný príjem. Príjem sťažovateľky jej neumožňuje zabezpečiť iné bývanie. Po podaní sťažnosti v exekučnom konaní si syn sťažovateľky našiel prácu. Ide o prácu na dohodu, z ktorej príjem neumožňuje ani jemu si zabezpečiť iné bývanie. Exekučný súd sa nezaoberal platovými podmienkami ani priemerným príjmom, ktorý dosahujú zamestnanci vo veku blízkom sťažovateľke a s jej vzdelaním. Z napadnutého uznesenia nevyplýva, či exekučný súd alebo súdny exekútor skúmali finančné a majetkové pomery povinného. Oprávnený nie je reálne ohrozený na svojich právach. Nie každý odklad exekúcie predstavuje riziko pre práva oprávneného. Riziko zmarenia uspokojenia je minimálne, postavenie oprávneného a ochrana jeho práva by boli

aj pri povolenom odklade silné. Predmetný byt je obývaný, sťažovateľka a jej syn sa o byt riadne starajú, jeho hodnota prirodzene len porastie vzhľadom na aktuálny vývoj. Nemožno dospieť k záveru, že by oprávnený bol existenčne závislý od okamžitého výkonu exekúcie, napokon touto okolnosťou sa exekučný súd nijako nezaoberal. Vzhľadom na závažnosť zásahu, ktorý sťažovateľke reálne hrozí, možno exekučnému súdu dôvodne vyčítať pasivitu pri ochrane práv sťažovateľky. Ak aj exekučný súd nevyhovел sťažnostiam sťažovateľky, mal sa riadne vysporiadať so skutkovými a s právnymi okolnosťami veci. Skutočnosť, že exekučný súd nie je súdom nachádzacím, neznamená, že opomenie poskytnúť riadnu súdnu ochranu všetkým účastníkom exekučného konania. V dôsledku uvedeného je napadnuté uznesenie nedostatočne odôvodnené.

15. Sťažovateľka v druhom rade namieta aj samotný exekučný titul – notársku zápisnicu, a to z toho hľadiska, že notár nepreveruje okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na samotnú existenciu exekučného titulu po jeho hmotnoprávnej stránke. Notárskej zápisnici nepredchádza žiadne súdne konanie, v ktorom by sa rozhodovalo o existencii práva a korelujúcej povinnosti. Akceptovanou hranicou je, že nemožno viesť exekúciu na podklade exekučného titulu, ktorý nemá oporu v hmotnom práve a ktorý je po materiálnej a formálnej stránke vadný. Notárska zápisnica ako exekučný titul nemôže smerovať k presadeniu nepráva. Výkon práv a povinností nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

16. Všetky tieto osobitosti spojené s notárskou zápisnicou ako exekučným titulom by mali viesť exekučné súdy k obozretniejšiemu prístupu o to viac, ak účastník exekučného konania namieta hmotnoprávnu rovinu exekučného titulu. Relevantnou je aj už spomenutá okolnosť, že sa postihuje majetok v BSM v dôsledku individuálneho záväzku povinného.

17. Notárska zápisnica ako exekučný titul má procesnú a hmotnoprávnu rovinu. Odkedy sa sťažovateľka o exekúciu dozvedela, namieta hmotnoprávnu rovinu exekučného titulu v podobe civilnej žaloby, o ktorej sa koná v dovolacom konaní a využitím právnych inštitútov ochrany v exekučnom konaní.

18. Podmienkou vedenia exekúcie na podklade notárskej zápisnice je súhlas povinného s jej vykonateľnosťou, ktorý notársku zápisnicu premieňa na exekučný titul, a to aj bez toho, aby exekvovaná povinnosť bola predmetom súdneho konania. Fakticky teda ide o mimosúdnu dohodu medzi povinným a oprávneným o usporiadanie vzájomných právnych vzťahov. Pre vykonateľné súdne rozhodnutie je postoj povinného (súhlas/nesúhlas) irelevantný.

19. Exekučný súd okrem námietok k hmotnoprávnej rovine mal v rámci skúmania materiálnej a formálnej stránky vykonateľnosti notárskej zápisnice skúmať aj absenciu súhlasu sťažovateľky s vykonateľnosťou. Na základe notárskej zápisnice možno totiž vykonať exekúciu jedine proti tomu, kto udelí súhlas s vykonateľnosťou a je v exekučnom titule označený ako povinný. Existenciu exekučného titulu je exekučný súd povinný skúmať počas celého exekučného konania.

20. Sťažovateľka o záväzku povinného nevedela, nemala vedomosť ani o notárskej zápisnici, preto nemohla dať ani súhlas s jej vykonateľnosťou. Túto okolnosť mal exekučný súd zohľadniť o to viac, ak sa exekúcia vedie na majetok patriaci do BSM. Sťažovateľka si je vedomá toho, že exekúciou možno postihnúť majetok patriaci do BSM, avšak v danej veci je relevantnou okolnosťou, že exekúcia sa vedie na podklade notárskej zápisnice bez súhlasu sťažovateľky s jej vykonateľnosťou. Exekučnému titulu teda chýba hmotnoprávny podklad a je aj vadný

pre nedostatky vo vzťahu k formálnej a materiálnej vykonateľnosti. Súhlas sťažovateľky je procesnou náležitosťou exekučného titulu a nemožno ho zamieňať s hmotnoprávnou rovinou, t. j. s individuálnym záväzkom povinného, ktorého sťažovateľka nebola účastníkom. Exekučný súd sa nezaoberal dopadom absencie súhlasu sťažovateľky na zákonnosť a procesnú spôsobilosť exekučného titulu.

21. Zavedením notárskej zápisnice s vykonateľnosťou zákonodarca sledoval posilnenie riešenia sporov medzi účastníkmi právnych vzťahov mimosúdne. Je však potrebné zohľadniť, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, čo predstavuje hranicu pre voľnosť účastníkov právnych vzťahov. Pre záväzok jedného z manželov možno síce viesť exekúciu aj na majetok patriaci do BSM, avšak nie na podklade každého exekučného titulu. Pre absenciu jej súhlasu neexistuje voči sťažovateľke spôsobilý exekučný titul, preto nemožno viesť exekúciu na majetok patriaci aj sťažovateľke (z titulu BSM).

22. Zo všetkých uvedených dôvodov je ústavná sťažnosť sťažovateľky podľa jej názoru dôvodná. Vymedzené okolnosti odôvodňujú aj odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka. V exekúcii sa vymáha riadne zabezpečená pohľadávka, pričom ak by sa v exekúcii pokračovalo, sťažovateľke hrozí väčšia ujma ako oprávnenému. Sťažovateľke do dnešného dňa nebolo doručené rozhodnutie najvyššieho súdu o návrhu na odklad právoplatnosti, ktorý podala súčasne s dovolaním v konaní o neplatnosť právnych úkonov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

23. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

24. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02).

25. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musia byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov

konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom.

26. Exekučný súd v bodoch 12 až 15 napadnutého uznesenia vymedzil relevantné okolnosti prejednávanej veci. V bode 16 poukázal na obsah návrhu sťažovateľky na odklad exekúcie a napokon v bodoch 17 až 24 vymedzil svoje právne úvahy a uviedol tak samotné odôvodnenie svojho právneho záveru o nedôvodnosti návrhu sťažovateľky. V prvom rade poukázal na to, že samotné podanie dovolania nemá priamy vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť preskúmaného rozhodnutia, resp. v tomto prípade na vykonateľnosť exekučného titulu (notárskej zápisnice) s dôrazom, že jedine dovolací súd môže svojím rozhodnutím privodiť odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. V kontexte dôvodov na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku (účinného do 31. marca 2017) uviedol, že sťažovateľka neuviedla v návrhu na odklad exekúcie také okolnosti, ktorými by preukázala existenciu prechodného stavu, v ktorom by sa ocitla bez vlastnej viny a v dôsledku ktorého by neodkladný výkon exekúcie mal na ňu alebo jej rodinu obzvlášť alebo mimoriadne nepriaznivé následky. Exekučný súd poukázal na skutočnosť, že exekúcia je vedená od roku 2017, teda sťažovateľka mala vedomosť o exekúcii a spôsobe jej vedenia, pričom neuviedla žiadne také okolnosti, ktoré by svedčili o tom, že sa snažila predísť nepriaznivým následkom exekúcie. Poukázal aj na zistenie, že so sťažovateľkou žije v spoločnej domácnosti jej syn (narodený 1998) bez známych zdravotných obmedzení. Syn pracuje na základe dohody o pracovnej činnosti, sťažovateľka je zamestnaná v pracovnom pomere. Zo všetkých týchto okolností exekučný súd vyvodil, že sťažovateľka nepreukázala splnenie zákonných podmienok na odklad exekúcie z tzv. sociálnych dôvodov.

27. Ústavný súd napadnuté uznesenie považuje za náležité odôvodnené, právne závery okresného súdu sú zrozumiteľné a spätne preskúmateľné. Právne úvahy okresného súdu nepredstavujú zjavný exces a nemínajú sa zmyslu a účelu aplikovaných zákonných ustanovení (osobitne § 56 ods. 1 Exekučného poriadku), preto nie sú arbitrárne, preto ich možno považovať za ústavne akceptovateľné. Na svoje argumenty dostala sťažovateľka dostatočnú odpoveď od exekučného súdu, na ktorú ústavný súd v podrobnostiach odkazuje. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom exekučného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor exekučného súdu svojím vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

28. Ústavný súd z týchto dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

29. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza rozsiahlu argumentáciu, ktorú ale zjavne neuviedla v exekučnom konaní ani v návrhu na odklad exekúcie a ani v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Ide v zásade o argumentáciu týkajúcu sa toho, že povinný rekonštruje rodinný dom, že na splnenie pohľadávky, ktorej vymoženie je predmetom exekúcie, neprispel žiadnym plnením a nesnažil sa tak zmierniť následky exekúcie. Sťažovateľka má stále možnosť tieto skutočnosti uviesť priamo v exekučnom konaní, ktoré môže zohľadniť súdny exekútor, prípadne exekučný súd. Rovnaký záver platí, aj čo sa týka sťažovateľkiných námietok proti exekučnému titulu, kde uviedla, že ona súhlas s vykonateľnosťou exekučného titulu (notárskej zápisnice) nedala.

Čo sa týka platnosti notárskej zápisnice, resp. zmluvy o pôžičke, prebieha stále konanie pred dovolacím súdom, preto je to primárne dovolací súd, ktorý je povolaný skúmať opodstatnenosť týchto námietok. Zároveň platí, že je neprípustné, aby sa ústavný súd zaoberal argumentáciou v ústavnej sťažnosti, ktorú sťažovateľ ako účastník súdneho konania neuplatnil v konaní pred týmto všeobecným súdom (v tomto prípade exekučným súdom). Pokiaľ ide o odkaz sťažovateľky na uznesenie ústavného súdu o prijatí jej skoršej ústavnej sťažnosti (II. ÚS 370/2020), v danej veci ústavný súd zohľadnil, že súdne konanie prebiehajúce súbežne s exekúciou nebolo v danom čase právoplatne skončené. V aktuálne prerokúvanej veci takáto okolnosť absentuje, keďže súbežné nachádzacie konanie pred všeobecným súdom je právoplatne skončené.

30. Ústavný súd z týchto dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto relevantnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a to vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu